

WYJĄTKOWOŚĆ BIBLI

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 28 marca

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Pwt 32,45-47; Rdz 49,8-12; Iz 53,3-7; 1 Kor 15,3-5.51-55; Rz 12,2.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Słowo twoje jest pochodnią nogom moim i światłością ścieżkom moim” (Ps 119,105).

Biblia jest wyjątkowa, składa się bowiem z 66 ksiąg pisanych przez ponad czterdziestu autorów w okresie ponad 1500 lat na trzech kontynentach (w Azji, Afryce i Europie). Nie ma innej świętej czy religijnej księgi, która mogłaby się z *Pismem Świętym* równać. Nic dziwnego, przecież *Biblia* to Słowo Boże.

Ocalało ponad 24 600 rękopisów nowotestamentowych z pierwszych czterech wieków po Chrystusie. Z dzieł greckiego filozofa Platona (427-347) zachowało się tylko siedem oryginalnych rękopisów, a z dzieł greckiego historiografa Herodota (485-425) — osiem. Najlepiej udokumentowanym dziełem literackim starożytności jest pochodząca z ósmego wieku przed Chrystusem *Iliada* greckiego poety Homera, bowiem ów poemat zachował się w 263 egzemplarzach. Tak więc mamy mocne dowody potwierdzające wiarygodność tekstu *Nowego Testamentu*.

Biblia była pierwszą księgą — o jakiej wiemy — przełożoną z języka oryginalnego na inny język, pierwszą księgą wydaną drukiem na Zachodzie oraz pierwszą księgą szeroko rozpowszechnioną w wielu językach, tak iż obecnie może ją czytać 95 procent ludności świata.

Biblia jest także wyjątkowa co do treści i przesłania, które skupiają się na odkupieńczych dokonaniach Boga w dziejach ludzkości. Ta święta historia jest spleciona z prorocstwem, które zapowiada przyszłe spełnienie Bożych planów i ustanowienie wiecznego Królestwa Bożego. *Biblia* jest żywym Słowem Bożym dzięki obietnicy, iż ten sam Duch Święty, który natchnął autorów ksiąg biblijnych (zob. 2 Tm 3,16-17), będzie też kierował ku pełni prawdy wiejących i studiujących to Słowo (zob. J 14,16-17; 15,26; 16,13).

Często najważniejszymi słowami człowieka są ostatnie słowa wypowiedziane przez niego w życiu. Mojżesz, autor pierwszych pięciu ksiąg *Biblii*, tuż przed śmiercią zwrócił się do ludu izraelskiego w słowach poetyckiej pieśni (zob. Pwt 31,30-32,43).

Przeczytaj Pwt 32,45-47. Jak Mojżesz opisał Słowo Boże i jego moc w życiu Hebrajczyków, którzy znaleźli się na granicy Ziemi Obiecanej?

W ostatnich słowach Mojżesza zawarte jest jego ostatnie ostrzeżenie skierowane do Izraelitów. Kierując ich serca ku słowom, które Bóg przekazał przez niego, Mojżesz pragnął podkreślić, iż powinni zwracać uwagę na Boga i Jego wolę wobec nich. Ucząc tych słów swoje dzieci, kolejne pokolenia miały przekazywać Boży plan dotyczący zbawiennego przymierza. Zwróć uwagę, że Izraelici nie mieli wybierać spośród tych słów tylko tego, co się im akurat spodoba, ale mieli przestrzegać i nauczać „wszystkich słów tego prawa” (Pwt 32,46 UBG).

Pod koniec dziejów ziemi Bóg będzie miał lud, który dochowa wierności całemu *Pismu Świętemu*, a więc będzie przestrzegał przykazań Bożych i wiary Jezusa (zob. Ap 14,12). Lud ten pozostanie wierny nauczaniu *Biblii*, gdyż zapewnienia ono nie tylko lepsze życie na tym świecie, ale także wieczne przeznaczenie w domu, który Jezus przygotowuje dla nas (zob. J 14,1-3).

Przeczytaj J 1,1-5,14; 14,6. Czego wersety te uczą o Jezusie i życiu wiecznym? Jak Słowo, które stało się ciałem, ma się do objawienia i natchnienia *Pisma Świętego*?

Jezus jest centralnym punktem i celem całego *Pisma Świętego*. Jego przyjście w ciele jako Mesjasza było wypełnieniem obietnic *Starego Testamentu*. Przez swoje życie, swoją śmierć i swoje zmartwychwstanie nie tylko potwierdził On *Pismo Święte*, ale także wielką obietnicę życia wiecznego w zupełnie innym, nowym świecie.

Przeczytaj jeszcze raz Pwt 32,47. W jaki sposób osobiście doświadczyłeś prawdy o tym, że posłuszeństwo Słowu Bożemu nigdy nie jest rzeczą błahą?

Rozmaitość autorów oraz ich miejsca zamieszkania, pobytu oraz pochodzenia jest szczególnym świadectwem działania Boga w przekazywaniu na przestrzeni dziejów Jego przesłania ludziom w ich kulturowej różnorodności jako odbiorcom.

Co poniższe wersety mówią o autorach ksiąg biblijnych oraz o środowisku, z którego oni pochodzili? Zob. Wj 2,10; Am 7,14; Jr 1,1-6; Dn 6,2-6; Mt 9,9; Flp 3,3-6; Ap 1,9.

Księgi biblijne zostały napisane przez ludzi z wielu różnych kultur i w różnych okolicznościach. Jedni autorzy pisali w pałacach, drudzy — w więzieniach, inni — na wynaniu, a niektórzy — podczas podróży misyjnych, głosząc ewangelię. Mieli różne wykształcenie i wykonywali różne zawody. Jedni, jak Mojżesz, mieli być następcami tronu albo, jak Daniel, pełnili najwyższe urzędy państwowe. Drudzy natomiast byli prostymi pasterzami. Jedni byli młodzi, drudzy — ludźmi starszymi albo nawet w podeszłym wieku. Mimo tych różnic mieli oni jedną wspólną cechę. Wszyscy zostali powołani przez Boga i natchnieni przez Ducha Świętego, by — bez względu na to, gdzie i kiedy żyli — spisać przesłania dla ludu Bożego.

Niektórzy z tych autorów ksiąg biblijnych byli naocznymi świadkami wydarzeń, które sami opisali. Inni przeprowadzili staranne badania, by opisać zdarzenia, w których nie uczestniczyli, albo w przemyślany sposób posłużyć się już istniejącymi dokumentami źródłowymi (zob. Joz 10,13; Łk 1,1-3). Jednak wszystkie części składowe *Biblii* są natchnione (zob. 2 Tm 3,16). Dlatego Paweł stwierdza, że „cokolwiek (...) przedtem napisano, dla naszego pouczenia napisano, abyśmy przez cierpliwość i przez pociechę z *Pism* nadzieję mieli” (Rz 15,4). Bóg, który obdarzył człowieka zdolnością posługiwania się mową, uzdolnił też wybranych ludzi do przekazania natchnionych myśli w wiarygodny i stosowny sposób przy pomocy ludzkich słów.

„Bogu upodobało się przekazać swoją prawdę światu za pomocą ludzkich pośredników i On sam, za sprawą swego Ducha Świętego, uzdolnił ludzi i umożliwił im wykonanie Jego dzieła. To On kierował umysłami przy wyborze tego, co powiedzieć i co napisać. Skarb został powierzony ziemskim naczyniom, mimo że pochodzi z nieba”⁴.

Było tak wielu różnych autorów ksiąg biblijnych pochodzących z tak wielu różnych środowisk społecznych, a jednak ten sam Bóg jest objawiony za pośrednictwem ich wszystkich. Jak ta zdumiewająca prawda pomaga nam potwierdzić prawdziwość Słowa Bożego?

⁴ Ellen G. White, *Wybrane poselstwa*, t. 1, Radom 2016, s. 26-27.

Biblia jest wyjątkowa wśród wszystkich religijnych dzieł, jako że niemal trzydzieści procent jej treści składa się z proroctw i ksiąg prorockich. Nierozzerwalne związanie proroctwa z jego wypełnieniem w czasie historycznym jest jedną z głównych cech biblijnego światopoglądu, gdyż Bóg, który działa w dziejach ludzkości, zna przyszłość i objawił ją swoim prorokom (zob. Am 3,7). *Biblia* jest nie tylko żywym Słowem, ale także historycznym Słowem — proroczym Słowem.

Co wymienione wersety mówią o szczegółach dotyczących osoby i misji Mesjasza?

Rdz 49,8-12
Ps 22,13-19
Iz 53,3-7
Dn 9,24
Mi 5,1
Ml 3,1
Za 9,9

W *Starym Testamencie* zawarty jest co najmniej 65 bezpośrednich mesjanistycznych przepowiedni, a jest ich znacznie więcej, jeśli dodamy także typologię (czyli to, jak starotestamentowe rytuały, na przykład ofiarne, były proroczymi miniobrazami wskazującymi na Jezusa i Jego dzieło). Proroctwa te dotyczą między innymi takich szczegółów jak: pochodzenie Mesjasza z plemienia Judy: „Nie oddali się berło od Judy” (Rdz 49,10); Jego narodzenie w judzkim miasteczku Betlejem (zob. Mi 5,1); będzie On wzgardzony i opuszczony przez ludzi, zbity, fałszywie oskarżony, a mimo to nie otworzy ust, by przemówić w swojej obronie (zob. Iz 53,3-7); Jego ręce i nogi zostaną przebite, a oprawcy podzielią między siebie Jego odzienie (zob. Ps 22,13-19).

Fakt, iż te proroctwa *Starego Testamentu* wypełniły się dokładnie w życiu, śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa, świadczy o ich Bożym natchnieniu i zawartym w nim objawieniu. To wskazuje także, że Jezus był naprawdę tym, za kogo się podawał i za kogo uważali Go inni. Jezus — za dawnymi prorokami — zapowiadał swoją śmierć i swoje zmartwychwstanie (zob. Łk 9,21-22; Mt 17,22-23), upadek Jeruzolimy (zob. Mt 24,1-2), a także swoje powtórne przyjście (zob. J 14,1-3). Tak więc ucieleśnienie Jezusa oraz Jego śmierć i Jego zmartwychwstanie zostały przepowiedziane w *Biblii*, a spełnienie tych przepowiedni potwierdziło ich wiarygodność i niezawodność.

Wymień wszystkie znane ci powody, dla których wierzysz w Jezusa i Jego śmierć za nas. Przedstaw je podczas pierwszej części nabożeństwa w sobotę i zadaj pytanie: — Dlaczego dowody te są tak przekonujące?

Biblia jest wyjątkowa w porównaniu z innymi „świętymi” księgami, gdyż jest umocowana w historii. To znaczy, że *Biblia* nie jest jedynie zbiorem filozoficznych ludzkich przemyśleń, jak nauka chińskiego filozofa Konfucjusza (551-479) czy indyjskiego filozofa Buddy (560-480), ale zapisem Bożych dokonań w dziejach ludzkości — dokonań zmierzających ku bardzo jasno określonym celom. W przypadku *Biblii* cele te to przede wszystkim: (1) obietnica dotycząca przysłania Mesjasza i (2) powtórne przyjście Jezusa. To następstwo rzeczy i ten rozwój wypadków są wyjątkowe dla judaizmu i chrześcijaństwa w przeciwieństwie do cykliczności nauczanej przez większość innych światowych religii, począwszy od religii starożytnego Egiptu, a skończywszy na współczesnych religiach Wschodu.

Przeczytaj 1 Kor 15,3-5.51-55; Rz 8,11; 1 Tes 4,14. Czego wersety te uczą nas nie tylko o historycznej prawdzie dotyczącej zmartwychwstania Chrystusa, ale także o znaczeniu tej prawdy dla każdego z nas osobiście?

Świadczenie czterech ewangelii i listów Pawła jest takie, że Jezus umarł, został pochowany, a następnie fizycznie zmartwychwstał i ukazał się wielu ludziom. Prawda ta została potwierdzona przez naocznych świadków, którzy złożyli Go martwego w grobie, a potem widzieli nie tylko pusty grób, ale także i zmartwychwstałego Jezusa. Więcej, dotykali Go i jadali z Nim. Maria Magdalena, Maria — matka Jezusa i inne kobiety ujrzały Go także po zmartwychwstaniu. Również uczniowie rozmawiali z Nim, idąc drogą do Emaus. Jezus wielokrotnie ukazał się apostołom i przed swoim wniebowstąpieniem przekazał im wielkie ewangelizacyjne zlecenie. Paweł napisał, że gdybyśmy odrzucili to świadectwo *Pisma Świętego*, to nasze głoszenie i nasza wiara byłyby *daremne*⁵ (zob. 1 Kor 15,14). Uczniowie Jezusa powiedzieli:

— „Wstał Pan prawdziwie” (Łk 24,34).

Greckie słowo *ontos* — przetłumaczone jako *prawdziwie* (BW) — oznacza fakt, czyli coś, co realnie nastąpiło. Można je też przełożyć następująco: *rzeczywiście* (BL), *istotnie* (BI), *naprawdę* (BP), *to prawda* (PAC). Uczniowie zaświadczyli, że zmartwychwstanie Jezusa to nie jakaś przenośnia czy mrzonka, ale realne zdarzenie.

Ponadto Chrystus został nazwany *pierwiastkiem* (zob. 1 Kor 15,20), czyli *pierwszym plonem* wszystkich tych, którzy zmarli. Historyczny fakt, iż Jezus fizycznie zmartwychwstał i żyje, jest gwarancją, że Jego wyznawcy także zmartwychwstaną na Jego wzór. Sprawiedliwi „w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni” (1 Kor 15,22). Użyte tu słowo wskazuje na przyszły akt stworzenia, w wyniku którego „ci, którzy są Chrystusowi”, to znaczy pozostali lojalni wobec Niego, zostaną wzbudzeni z martwych „w czasie jego przyjścia” (1 Kor 15,23), „na odgłos trąby ostatecznej” (1 Kor 15,52).

Dlaczego obietnica zmartwychwstania jest tak ważna dla naszej wiary, zwłaszcza iż rozumiemy, że śmierć jest stanem niebytu? Dlaczego bez zmartwychwstania nasza wiara byłaby rzeczywiście *daremna*?

⁵ W innych przekładach: *puste* (BI), *bezsensowne* (BP), *bezowocne* (NBG), *próżne* (BB), *bez treści* (PSK) (przyj. red.).

Przeczytaj 2 Krl 22,3-20. Dlaczego król Jozjasz rozdarł szaty? Jak dokonane odkrycie zmieniło nie tylko jego, ale i cały lud judzki?

W 621 roku przed Chrystusem, gdy Jozjasz miał około 25 lat, arcykapłan Chilkiasz znalazł księgę prawa, czyli albo *Pięcioksiąg* Mojżeszowy, albo *Księgę Powtórzonego Prawa*. Za panowania ojca Jozjasza, Amona, i nikczemnego dziadka, Manassesa, te biblijne zwoje przypuszczalnie zostały ukryte celem ocalenia ich przed zniszczeniem grożącym im ze strony czciociela Baala, Aszery i *całego zastępu niebieskiego* (zob. 2 Krl 21,3-9). Gdy Jozjasz usłyszał warunki przymierza, rozdarł swoje szaty na znak rozpaczy, gdyż uświadomił sobie, jak daleko on i jego lud odeszli od oddawania czci prawdziwemu Bogu. Natychmiast więc rozpoczął reformację w kraju, burząc miejsca ofiarne na wzgórzach i niszcząc posągi obcych bogów. Gdy dokończył owego dzieła, w Judei pozostało tylko jedno miejsce kultu — świątynia Jahwe w Jeruzolimie. Odkrycie Słowa Bożego prowadzi do uświadomienia sobie swojej grzeszności i skruchy oraz niesie ze sobą moc do zmiany. Taka zmiana zaczęła się od Jozjasza i ogarnęła całą Judeę.

Jak Słowo Boże zapewnia nas, że ma moc zmienić nas i ukazać nam drogę zbawienia? Przeczytaj J 16,13; 17,17; Hbr 4,12; Rz 12,2.

Jednym z najmocniejszych świadectw mocy *Biblii* są zmienieni ludzie. Słowo Boże przecina kajdany grzechu oraz pokazuje ludzką naturę w całej jej nikczemności, uświadamiając człowiekowi, że potrzebuje Zbawiciela.

Tak wyjątkowa księga jak *Biblia* — umocowana w historii, obfitująca w proctwa i mająca moc zmieniać człowieka — musi być także interpretowana w wyjątkowy sposób. Nie można jej interpretować jak zwykłego dzieła literackiego, gdyż żywe Słowo Boże musi być rozumiane w świetle żywego Chrystusa, który obiecał posłać swego Ducha, by poprowadził nas ku *wszelkiej prawdzie* (zob. J 16,13). Tak więc *Biblia* jako objawienie Bożej prawdy musi zawierać wewnętrzne zasady interpretacji. Zasady te możemy odkryć, studiując, jak autorzy ksiąg biblijnych posługiwali się *Pismem Świętym* i byli przez nie prowadzeni, pozwalając, by ono samo siebie interpretowało.

DO DALSZEGO STUDIUM

Wielu ludzi oddało życie za to, że wywyższali Słowo Boże i starali się dochować mu wierności. Jednym z takich ludzi był dr Rowland Taylor (1510-1555), protestancki duchowny w angielskim mieście Hadley. Odmówił on przywrócenia w swoim kościele katolickiej mszy za panowania Krwawej Marii⁶. Gdy usunięto go z parafii i wyszydono za to, że trzyma się *Pisma Świętego*, odwołał się osobiście do biskupa będącego jednocześnie lordem kanclerzem Anglii. Ten jednak rozkazał go uwięzić i w końcu doprowadził do skazania na śmierć przez spalanie na stosie w 1555 roku. Tuż przed swoją śmiercią Rowland Taylor powiedział:

— „Dobrzy ludzie! Nie uczyłem was niczego prócz świętego Słowa Bożego i lekcji, które zaczerpnąłem z błogosławionej Bożej księgi, świętej *Biblii*. Dziś przyszedłem tutaj, by to nauczanie przypieczętować własną krwią”⁷.

Przywiązany do słupa modlił się słowami pochodzącymi z 51. rozdziału *Księgi Psalmów*, zanim ogarnęły go płomienie i skonał.

Musimy sobie zadać pytanie:

— Czy w takiej sytuacji pozostalibyśmy wierni wyznawaniu i głoszeniu prawd Słowa Bożego?

Prędzej czy później ostateczny konflikt wypróbuje naszą wierność. Teraz jednak jest czas przygotowania na tę chwilę⁸.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. W jaki sposób proroctwo potwierdza boskie pochodzenie *Biblii*? Jak wypełnione proroctwa utwierdzają nas w wierze?

2. Dlaczego dowody na mesjańskie dzieło Jezusa z Nazaretu są tak przekonujące?

3. Jezus i apostołowie okazywali niezachwianą wiarę w wiarygodność i Boży autorytet *Biblii*. Jezus wielokrotnie odwoływał się do *Pisma Świętego*, twierdząc, że musi się ono wypełnić, w tym także w związku z Jego osobą i Jego dziełem (zob. np. Mt 26,54-56; Mk 14,49; Łk 4,21; J 13,18; 17,12). Skoro Jezus tak poważnie traktował *Biblię* (*Stary Testament*), zwłaszcza w kwestii wypełnienia proroctw, jaka powinna być nasza postawa wobec *Biblii*?

⁶ Maria Tudor (1516-1558) — katolicka królowa Anglii w latach 1553-1558 i królowa Hiszpanii w latach 1556-1558, córka króla Anglii Henryka VIII Tudora i jego pierwszej żony, królowej Katarzyny Aragońskiej, córki Ferdynanda II Katolickiego, króla Aragonii, i Izabeli Katolickiej, królowej Kastylii (*przyp. tłum.*).

⁷ John Foxe, *The New Foxe's Book of Martyrs*, North Brunswick 1997, s. 193.

⁸ Przeczytaj także rozdział *Biblia środkiem ochrony*, w: Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2019, s. 358-363; rozdział *Niechaj się nie trwoży serce wasze*, w: taż, *Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. 16, s. 492-506.